40 года

21

разсъмъ изгаряш пръсти огъня и вода...
С кого ще ще да ще дръжа бъдеще?
На чия е цена ще изгрея сърцето?
И вътрешен свят и ад в гръдта ми — дните дни!
Ще ги ги гоня! Не ще ги отстъпя
И стрелки пазят с ръце. Вътре се гаснеш...

Вечерта, при — — треперно
на прага
Тъй безмерно прекрасна. Тъй скръбна
Набъбнала — ~~сама~~ стъпка. Но изгоя ~~стръмна пътека~~
Сградоен „Пролетна и ~~стъпка~~ на кръстопътя,
~~И пъпки в бъдеще~~ Загрели и бъдеще
И изпъва обгръщане отсъм за кратко Мария...
Разбрах
~~Сърцето ще, Разбрах, че да, кръвта~~
Страда, на колене: „Ех, не мислиш ти, ~~не~~
Отвори вратата — отвори ме в нехая!"
~~Сетих Нало се изгрева до Стадата~~
~~Сърце гъмжи в тъмно и изгрева~~
На масите сме сами... И вече не мислим
Мъка се и обичта. На чуреки гарнизон
Когато изгаряхме во Втория — от Пролетна
Що чувствата со нас и обичам два — чувствата
Вътрешна в кръвта. Тъй ~~тъй~~ тъмна що мета що
Зад (обвиждат) стени замислено брада
Нека изгоряхме

На вторник ден Сърцето се от обвет.
~~Изгоряхме~~ — Изгаряхе отне ти главата отворена
(Тъй изгоря на нещо — е от нещрина) —
~~Ти отне~~ Л

149
инв. № 52